

ждението за войната и би ли те посъветвалъ да воювашъ срещу съседитѣ си.

— Добре, казалъ Менефта, моето търпение е безгранично, та и сега ще ти угодя. Освенъ това, азъ ще изпълня и това твое желание, за да ти докажа, че моятъ великъ баща Рамзесъ нѣма да се противи на моето решение и съ мълчанието си ще го потвърди.

И тѣ се спузнали въ подземния храмъ. Тамъ, въ дълбочината на гробницата, издѣлана отъ грамаденъ гранитенъ камъкъ, въ троенъ златенъ ковчегъ, изправенъ до стената, почивало тѣлото на великия Рамзесъ.

Пусто и глухо било въ подземната гробница. Стжпкитѣ на царя и на неговия наставникъ глухо прозвучали срѣдъ тая мъртва тишина и звънливо се разнесли подъ покрива. Високо надъ главитѣ имъ се издигали мрачнитѣ сводове. Всичко наоколо било потънало въ тъмнина. Само два голѣми свѣтилника, направени отъ миризливо дърво, трѣскали и димѣли, като освѣтявали съ треперящата си свѣтлина златната гробница на Рамзеса.

Снели отъ ковчега тритѣ тежки златни капака и предъ очитѣ на Менефта се открила мумията*) на покойния му баща, въ разкошни царски дрехи.

Очитѣ на младия царъ се напълнили съ сълзи. Презъ тѣзи сълзи въ първата минута той не можалъ да види хубаво лицето на баща си.

Нѣколко минути царувало мълчание. Менефта казалъ полугласно:

— Виждашъ ли, Гикосе, азъ бѣхъ правъ. Той мълчи и. . . .

Но младиятъ царъ не довѣршилъ. При последната ду-

*) Египтянитѣ вѣрвали въ безсмъртието на душата. Тѣ мислѣли, че следъ смъртта душата, като напустне тѣлото, отива при бога Озирисъ, който я сѣди за миналия ѣ животъ на земята. Следъ това душата минава въ тѣлото на нѣкое животно. Когато това животно умре, душата минава въ тѣлото на друго животно. Така душата странствува отъ тѣло въ тѣло, докато ѣ се очистятъ всички грѣхове. Тогава — тъй вѣрвали египтянитѣ — душата пакъ влиза въ предишното си тѣло. Затова египтянитѣ много се грижели, щото да запазятъ отъ разлагане тѣлата на своитѣ покойници и строили гробницитѣ имъ, колкото могло по-яки. „Нашитѣ кѣщи сѣ хотели, казвали тѣ, а гробоветѣ сѣ вѣчни жилища“. Египтянитѣ се научили да правятъ тѣлата на покойницитѣ така, че да се запазватъ по нѣколко стотинѣ години. Изъ мъртвитѣ тѣла тѣ изваждали всички вътрешни части и вмѣсто тѣхъ туряли разни миризливи билки, които запазвали тѣлото отъ гниене. После обвивали тѣлото съ чаршафи и покривки, намазвали лицето съ смола, поставяли му стѣклени очи и червисвали бузитѣ. Така приготвено мъртво тѣло се наричало мумия.